

Mieczysław Chęciek, Olga Przybyła

Kronika splotu jubileuszu studiów logopedycznych Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach (1993-2013)

Logopedia Silesiana 3, 285-292

2014

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

MIECZYŚLAW CHĘCIEK

Specjalistyczne Centrum Terapii Jąkania w Wodzisławiu Śląskim

OLGA PRZYBYŁA

Uniwersytet Śląski w Katowicach

Kronika spłotu jubileuszu studiów logopedycznych Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach (1993–2013)

Z historii śląskiej logopedii

Śląskie tradycje logopedyczne mają swoją bogatą i długą historię, której początki sięgają drugiej dekady XX wieku. W 1922 roku zasłużony dla śląskiej logopedii ksiądz doktor Stanisław Wilczewski (1886–1980) założył Instytut Fonetyczny¹. Instytut, zajmujący się początkowo terapią różnych zaburzeń mowy i głosu, w latach pięćdziesiątych i sześćdziesiątych XX wieku wyspecjalizował się w prowadzeniu terapii – z wykorzystaniem badań Christophera Van Ripera – osób jąkających się.

W latach sześćdziesiątych XX wieku ks. dr S. Wilczewski ściśle współpracował (choć – ze względu na sytuację ustrojowo-polityczną w Polsce – nieoficjalnie) z prof. Leonem Kaczmakiem w zakresie tworzenia podstaw kształcenia logopedycznego i opieki logopedycznej w Polsce. W 1974 roku na gorącą prośbę logopedów skupionych wokół nieformalnego jeszcze Koła PTL, działającego przy Wojewódzkiej Poradni Wychowawczo-Zawodowej w Katowicach, ks. dr S. Wilczewski zorganizował dla pierwszej dziesięcioosobowej grupy logopedów śląskich bezpłatny, półroczny kurs w zakresie terapii jąkania². W latach następnych nieco krótsze szkolenia ukończyło jeszcze kilka grup logopedów. Po śmierci w 1980 roku tego wspaniałego nestora śląskiej logopedii kontynuatorem jego dzieła na polu logopedii jest do dziś ks. Władysław Basista³.

¹ M. CHĘCIEK, I. NOWAKOWSKA-KEMPNA: *Z historii logopedii na Śląsku*. „Logopedia”, T. 23: 1996, s. 57–67.

² S. WILCZEWSKI: *Teoretyczne założenia i metoda usuwania jąkania*. „Logopedia”, T. 7: 1967, s. 105–111.

³ W. BASISTA: *Logopedia w życiu księdza dra Stanisława Wilczewskiego*. W: *Logopedia jako nauka interdyscyplinarna – teoretyczna i stosowana*. Red. I. NOWAKOWSKA-KEMPNA. Katowice, Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego 1998, s. 11–14.

Próby niesienia pomocy logopedycznej w szkołach były podejmowane w latach trzydziestych ubiegłego wieku także przez Szkolną Poradnię Psychologiczno-Lekarską przy Instytucie Pedagogicznym w Katowicach. Poradnia została utworzona w 1933 roku jako warsztat pracy psychologa szkolnego przy Śląskim Urzędzie Wojewódzkim. Stanowiła także praktyczne zaplecze dla powstałego w 1928 roku Instytutu Pedagogicznego.

W latach pięćdziesiątych i sześćdziesiątych ubiegłego wieku problemy logopedyczne były szczególnie bliskie nauczycielom, którzy po II wojnie światowej pracowali w szkolnictwie specjalnym, a kończyli w Warszawie Państwowy Instytut Pedagogiki Specjalnej (PIPS). W latach sześćdziesiątych kilka osób z ówczesnego województwa katowickiego uczestniczyło w kursach logopedycznych organizowanych przez Ministerstwo Oświaty i PIPS, prowadząc terapię logopedyczną w funkcjonujących w tym okresie poradniach społeczno-wychowawczych Towarzystwa Przyjaciół Dzieci (TPD) bądź w poradniach służby zdrowia. Ośrodki szkolno-wychowawcze dla głuchych i niedosłyszących, w których nauczyciele korygowali wady mowy i głosy, w latach sześćdziesiątych XX wieku należały do głównych placówek, z których wywodzili się pierwsi logopedzi. Na Śląsku takie placówki funkcjonowały – i funkcjonują do dziś pod nieco zmienioną nazwą – w Lublińcu i w Raciborzu⁴.

Wczesne działania logopedyczne w latach pięćdziesiątych XX wieku wiążą się z funkcjonowaniem w województwie katowickim 5 poradni społeczno-wychowawczych TPD – w Bytomiu, Katowicach, Sosnowcu, Tychach, Zabrze, oraz jednej w Raciborzu, położonym w obrębie ówczesnego województwa opolskiego. W statucie tych poradni brakowało jasnego sformułowania zadań logopedycznych, niemniej w niektórych poradniach przy okazji pracy terapeutycznej z dziećmi w zakresie trudności dydaktycznych prowadzono terapię logopedyczną.

W drugiej połowie lat sześćdziesiątych XX wieku poradnie społeczno-wychowawcze TPD oraz poradnie psychologiczne (zawodowe) przekształcano – na mocy rozporządzenia ministra oświaty – w poradnie wychowawczo-zawodowe. Zbiegło się to z początkami funkcjonowania Polskiego Towarzystwa Logopedycznego (PTL). Podkreślanie przez Zarząd Główny PTL problemu dzieci z wadami wymowy przyniosło w województwie katowickim korzystne nastawienie władz oświatowych i służby zdrowia do zatrudniania logopedów, głównie w niepełnym wymiarze czasu pracy.

Sytuacja uległa znacznej poprawie, gdy w 1970 roku na Uniwersytecie Marii Curie-Skłodowskiej (UMCS) w Lublinie otwarto pierwsze w Polsce Podyplomowe Studium Logopedii. W początkowym okresie studia te podjęli zamieszkujący w województwie katowickim: Irena Łyżyczka z Wojewódzkiej Poradni Wychowawczo-Zawodowej i Wojewódzkiej Poradni Zdrowia Psychicznego w Katowicach, Mieczysław Chęciek z Poradni Wychowawczo-Zawodowej w Wodzisławiu Śląskim

⁴ M. CHĘCIEK, I. NOWAKOWSKA-KEMPNA: *Z historii logopedii...*, s. 58.

i Poradni Logopedycznej Zespołu Opieki Zdrowotnej w Raciborzu, Barbara Mrozek, Magdalena Złotos i Renata Jop z Katowic, Urszula Omylińska z Bielska-Białej i Irena Kuśnierz z Mikołowa.

Na początku lat siedemdziesiątych XX wieku wzrosły możliwości częstszego zatrudniania logopedów w pełnym i niepełnym wymiarze czasu pracy. Przykładowo, w roku szkolnym 1970/1971 na 30 poradni wychowawczo-zawodowych w województwie katowickim, zatrudniających 172 psychologów i pedagogów (w pełnym i niepełnym wymiarze godzin), w 6 poradniach pedagogzy w ramach swojego etatu prowadzili terapię logopedyczną. Placówki służby zdrowia zatrudniały 7 takich specjalistów, w tym 4 w niepełnym wymiarze godzin. Logopedią artystyczną zajmowało się w tym czasie 6 osób. Z ich to inicjatywy 17 grudnia 1970 roku zostało powołane Katowickie Koło PTL, którego przewodniczącym został Marian Mikuta, autor m.in. książki *Kultura żywego słowa*. Koło skupiało kilkudziesięciu członków z kręgu logopedii artystycznej. Po kilku latach działalności zostało rozwiązane.

Od 1972 roku ośrodkiem doskonalącym logopedów stała się ówczesna Okręgowa (potem: Wojewódzka) Poradnia Wychowawczo-Zawodowa w Katowicach, w której została zatrudniona Irena Łyżyczka, pierwsza pochodząca ze Śląska absolwentka Podyplomowego Studium Logopedii w Lublinie. Dzięki jej ogromnemu zaangażowaniu poszerzała się grupa pedagogów i psychologów kończących Podyplomowe Studium Logopedii UMCS w Lublinie, a potem podobne w Warszawie i Krakowie. Pod jej kierunkiem zespół logopedów z województwa katowickiego organizował w Okręgowej Poradni Wychowawczo-Zawodowej w Katowicach robocze spotkania, podczas których wypracowywano praktyczne metody w zakresie profilaktyki i terapii logopedycznej (m.in. organizowano ogniska logopedyczne w przedszkolach, kursy logopedyczne dla nauczycielek przedszkoli). Brak materiałów do diagnozy i terapii logopedycznej zainspirował śląskich logopedów do opracowania i wydania w 1974 roku przez Okręgową Poradnię Wychowawczo-Zawodową dwóch pozycji: *Materiały pomocnicze dla pracowników poradni wychowawczo-zawodowych i nauczycieli w rozpoznawaniu zaburzeń mowy oraz trudności w czytaniu i pisaniu* (autorzy: M. Chęciek, M. Jaeger, I. Kuśnierz, I. Łyżyczka, B. Mrozek, z recenzją dr. J.T. Kani z UMCS w Lublinie) oraz *Materiały pomocnicze do pracy korekcyjnej z dziećmi z fragmentarycznymi deficytami i zaburzeniami rozwojowymi* (rozdział 7: *Zaburzenia i wady wymowy* – w opracowaniu I. Łyżyczki). W Okręgowej Poradni Wychowawczo-Zawodowej (potem: Wojewódzka Poradnia Wychowawczo-Zawodowa, Centrum Opieki nad Dzieckiem Niepełnosprawnym, obecnie: Specjalistyczna Poradnia Psychologiczno-Pedagogiczna) w każdym roku szkolnym organizowano po kilka konferencji szkoleniowych o tematyce logopedycznej. Zapraszano na nie znanych specjalistów z zakresu logopedii, foniatry i innych dziedzin z różnych ośrodków naukowych w kraju.

W roku szkolnym 1974/1975 w poradniach wychowawczo-zawodowych województwa katowickiego na 112 psychologów i 108 pedagogów zatrudnionych było 15 logopedów, w tym jeden w pełnym wymiarze czasu pracy. W analogicznym

okresie w placówkach służby zdrowia w województwie katowickim pracowało 10 logopedów (w tym 7 w niepełnym wymiarze godzin). Konsultantem logopedów zatrudnionych w służbie zdrowia w województwie katowickim był w owym czasie dr Kazimierz Głogowski.

W latach siedemdziesiątych ubiegłego stulecia śląscy logopedzi (m.in. Łyżyczka, Omylińska, Chęciek) coraz częściej publikowali swoje prace w piśmiennictwie pedagogicznym i logopedycznym⁵. Na podkreślenie zasługuje ogromne zaangażowanie w tworzenie warsztatu pracy i badawczego Ireny Łyżyczki (1925–1994), która bez reszty oddała się zgłębianiu wiedzy, pracom badawczym i diagnostyczno-terapeutycznej pomocy dzieciom z wadami zgryzu i z rozszczepem w zorganizowanej przez siebie – z inicjatywy prof. dr hab. n. med. Agnieszki Pisulskiej-Otremby – Poradni Logopedycznej Zakładu Ortodoncji Śląskiej Akademii Medycznej w Zabrze. Działalność tej poradni była wzorem dla innych tego typu ośrodków w kraju.

Tradycje kształcenia logopedycznego na Śląsku sięgają 1929 roku, kiedy to ks. dr S. Wilczewski rozpoczął prowadzenie kursu higieny mowy w seminariach duchownych i nauczycielskich w Katowicach i w Pszczynie. Kursy te organizowano aż do II wojny światowej. Od 1930 roku Wilczewski prowadził wykłady z zakresu higieny mowy z uwzględnieniem fizjologii, akustyki i fonetyki w Państwowym Konserwatorium Muzycznym w Katowicach. Po wojnie kontynuował zajęcia w seminariach duchownych. W latach 1985–1988 w Oddziale Doskonalenia Nauczycieli w Katowicach 78 nauczycieli ukończyło trzysemestralne Studium Logopedii Szkolnej (według programu prof. dr. L. Kaczmarka). Wielu z tych absolwentów uzupełniało następnie kwalifikacje na podyplomowych studiach i do dziś pracuje w placówkach służby zdrowia bądź oświatowych.

Logopedyczne studia w Uniwersytecie Śląskim

W 1993 roku na Wydziale Filologicznym Uniwersytetu Śląskiego zostało utworzone dwuletnie Podyplomowe Studium Logopedii z Glottodydaktyką i Terapią Pedagogiczną, którego kierownikiem została prof. zw. dr hab. Iwona Nowakowska-Kempna, a następnie dr hab. Robert Bońkowski. Do chwili obecnej kilkaset

⁵ I. ŁYŻYCZKA: *Metody rehabilitacji wymowy u dzieci z rozszczepem podniebienia*. „Logopedia”, nr 13: 1978, s. 53–57; U. OMYLIŃSKA: *O problemach profilaktyki logopedycznej w przypadku wad zgryzu*. „Problemy Rodziny” 1980, nr 3, s. 21–26; M. CHĘCIEK: *Wady wymowy*. „Rodzina i Szkoła” 1974, nr 7–8, s. 29; IDEM: *Higiena głosu*, „Oświata i Wychowanie” 1975, nr 10, s. 33–36; IDEM: *Pod opieką logopedy*. „Problemy Opiekuncho-Wychowawcze” 1875, nr 2, s. 25–26; IDEM: *Jąkanie – przyczyny i zapobieganie*. „Oświata i Wychowanie” 1976, nr 16, s. 29–31; IDEM: *O kształceniu terapeutów mowy w Wielkiej Brytanii*. „Logopedia”, nr 13: 1978, s. 63–65.

osób ukończyło te studia. Pracują w różnorodnych placówkach oświatowych i ochrony zdrowia. Wysoki poziom merytoryczny studiów, jak i duża liczba godzin przeznaczonych na praktyki laboratoryjne wciąż stanowią magnes dla chętnych do uzyskania dyplomu logopedy. Obecnie Studia Podyplomowe Kwalifikacyjne Logopedii i Medialnej Emisji Głosu są prowadzone w Centrum Logopedii i Audiodeskrypcji w gmachu Wydziału Filologicznego Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach przy pl. Sejmu Śląskiego. Funkcję kierownika studiów od 2009 roku pełni dr Olga Przybyła.

W październiku 1997 roku z inicjatywy kierownika studiów podyplomowych, prof. zw. dr hab. Iwony Nowakowskiej-Kempnej, odbyła się konferencja *Logopedia jako nauka interdyscyplinarna – teoretyczna i stosowana*, poświęcona pamięci ks. dr. Stanisława Wilczewskiego oraz prof. dr. Leona Kaczmarka. Czas naukowego spotkania zbiegł się z 75. rocznicą otwarcia przez ks. dr. Stanisława Wilczewskiego oraz prof. dr. Leona Kaczmarka Instytutu Fonetycznego w Katowicach – pierwszej poradni logopedycznej na Górnym Śląsku. Pokłosiem obrad konferencyjnych jest publikacja pod redakcją I. Nowakowskiej-Kempnej *Logopedia jako nauka interdyscyplinarna – teoretyczna i stosowana*, wydana nakładem Wydawnictwa Uniwersytetu Śląskiego w 1998 roku.

Dwudziestoletnia bogata tradycja podyplomowych studiów logopedycznych w Uniwersytecie Śląskim łączy się z wieloma wydarzeniami promującymi idee logopedycznej tradycji naukowo-badawczej oraz logopedycznej tradycji i kultury.

Zgodnie z kilkuletnią tradycją, sięgającą 2008 roku, organizowane są konferencje naukowe z cyklu „Świat, który rozumie jąkanie”:

- I Ogólnopolska Konferencja z okazji Światowego Dnia Osób Jąkających się z cyklu „Świat, który rozumie jąkanie” w 2008 roku;
- II Ogólnopolska Konferencja z okazji Światowego Dnia Osób Jąkających się z cyklu „Świat, który rozumie jąkanie” w 2009 roku;
- III Ogólnopolska Konferencja z okazji Światowego Dnia Osób Jąkających się z cyklu „Świat, który rozumie jąkanie” w 2010 roku;
- [IV] Międzynarodowa Konferencja Naukowa z okazji Światowego Dnia Osób Jąkających się z cyklu „Świat, który rozumie jąkanie” w 2011 roku;
- V Ogólnopolska Konferencja Naukowa z okazji Światowego Dnia Osób Jąkających się z cyklu „Świat, który rozumie jąkanie” w 2012 roku;
- VI Ogólnopolska Konferencja Naukowa z okazji Światowego Dnia Osób Jąkających się z cyklu „Świat, który rozumie jąkanie” w 2013 roku.

Głównym celem konferencji – zarówno tych o charakterze ogólnopolskim, jak i międzynarodowych – jest podnoszenie świadomości społecznej w dziedzinie jąkania oraz zwrócenie uwagi na skalę tego problemu. Organizatorami konferencji były następujące podmioty: Wydział Filologiczny oraz Wydział Teologiczny Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach; Studia Podyplomowe Kwalifikacyjne Logopedii i Medialnej Emisji Głosu Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach; Specjalistyczne Centrum Terapii Jąkania w Wodzisławiu Śląskim; Zarząd Główny Polskiego

Towarzystwa Logopedycznego w Lublinie; Śląski Oddział Polskiego Towarzystwa Logopedycznego w Katowicach.

Zorganizowane po raz pierwszy w marcu 2009 roku przez podyplomowe studia Logopedyczne Dni Uniwersytetu Śląskiego także weszły już do tradycji naukowych wydarzeń uczelni. Logopedyczne Dni Uniwersytetu Śląskiego stały się wydarzeniem prestiżowym. Specjaliści dzielą się nie tylko wiedzą teoretyczną, ale przede wszystkim spostrzeżeniami wynikającymi z praktycznej pracy z pacjentem. Adeptom i słuchaczom logopedii ukazują możliwość interdyscyplinarnego podejścia do problemu szeroko pojętych zaburzeń mowy. Wskazują konieczność ciągłego poszerzania wiedzy i doskonalenia terapeutycznego warsztatu⁶.

Harmonogram Logopedycznych Dni Uniwersytetu Śląskiego (LogUŚ®) obejmuje organizowaną co roku Interdyscyplinarną Naukową Konferencję Logopedyczną z cyklu „Teoretyczne i praktyczne aspekty współczesnej logopedii”, warsztaty naukowo-szkoleniowe prowadzone przez znakomitych specjalistów z zakresu niemal wszystkich gałęzi logopedii oraz bezpłatne logopedyczne konsultacje.

W latach 2009–2013 konferencyjne obrady uświetnili swoją obecnością prelegenci o specjalnościach logopedycznych, medycznych, psychologicznych, pedagogicznych oraz lingwistycznych z Polski i za granicą⁷. Logopedyczne Dni UŚ – głęboko osadzone w tradycjach dyscypliny – łączy idea zjednoczonego naukowego środowiska, które poszukuje nowych sposobów rozwiązywania problemów mających związek z komunikacyjnym funkcjonowaniem dzieci, młodzieży oraz dorosłych z zaburzeniami mowy o różnej etiologii.

O wciąż rosnącym zainteresowaniu Logopedycznymi Dniami Uniwersytetu Śląskiego świadczy zwiększająca się z roku na rok skala tego przedsięwzięcia, które przyciąga – oprócz przedstawicieli polskich i zagranicznych placówek oraz ośrodków naukowych – coraz większe rzesze słuchaczy zainteresowanych problemami mowy i komunikacji. Dzięki bardzo szerokiemu wachlarzowi zagadnień poruszanych w czasie konferencji każdy uczestnik może odnaleźć treści go interesujące i jemu przydatne.

Pięć logopedycznych uniwersyteckich dni stanowiły wyjątkowy splot jubileuszowy. W 2013 roku czterdziestolecie swojego istnienia obchodził Wydział Filologiczny, w ramach którego już od 20 lat są prowadzone podyplomowe studia logopedyczne. Wyjątkową okazją do świętowania stała się inauguracja działalności Centrum

⁶ A. ROŻEK: *Sprawozdanie z Logopedycznych Dni Uniwersytetu Śląskiego (2009–2011)*. W: „Logopedia Silesiana”. T. 1. Red. O. PRZYBYŁA. Katowice, Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego 2012, s. 210–211.

⁷ Programy konferencji w latach 2009–2012 są dostępne na stronie: www.logopedia.us.edu.pl. Organizatorami Logopedycznych Dni Uniwersytetu Śląskiego są Dziekan Wydziału Filologicznego oraz Studia Podyplomowe Kwalifikacyjne Logopedii i Medialnej Emisji Głosu. W latach 2009–2011 konferencje miały międzynarodowy charakter. Współorganizował je Śląski Oddział Polskiego Towarzystwa Logopedycznego (ŚO PTL). Drugą i trzecią konferencję (w 2010 i 2011 roku) wspierała Katedra Edukacji Muzycznej i Arteterapii Uniwersytetu Śląskiego wraz z ŚO PTL. Partnerem w ostatnich dwóch latach był ŚO PTL.

Logopedii i Audiodeskrypcji. Nowo powołana jednostka Wydziału Filologicznego realizuje zadania społecznie wrażliwe, ukierunkowane na wspieranie dzieci, młodzieży, dorosłych oraz osób starszych, dotkniętych różnego rodzaju wadami mowy, słuchu i wzroku. W zakresie działalności Centrum Logopedii i Audiodeskrypcji, poza prowadzeniem podyplomowych studiów logopedycznych (specjalności: logopedia, neurologopedia, surdologopedia), organizowane są kursy oraz szkolenia o tematyce ściśle związanej z profilem działalności Centrum. Oferta szkoleń i kursów została skierowana m.in. do obecnych słuchaczy oraz absolwentów Studiów Podyplomowych Kwalifikacyjnych Logopedii i Medialnej Emisji Głosu, a także do pedagogów, lekarzy, terapeutów oraz rodziców / opiekunów osób dotkniętych różnego rodzaju dysfunkcjami i trudnościami w zakresie porozumiewania się. Oferta dydaktyczna obejmuje zagadnienia umożliwiające rozszerzanie kompetencji i umiejętności nabytych m.in. w trakcie studiów, a nade wszystko wpisuje się w przestrzeń potrzeb społeczno-gospodarczych.

Podczas konferencji w ramach V Logopedycznych Dni Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach została przedstawiona naukowa sylwetka prof. dr hab. med. Grzegorza Opali, który patronuje neurologopedycznej specjalności prowadzonej w ramach Podyplomowych Studiów Logopedycznych w Uniwersytecie Śląskim. Honorowy naukowy patronat nad nowo powstałą specjalnością z zakresu surdologopedii objął prof. dr hab. med. Henryk Skarżyński, założyciel i dyrektor Światowego Centrum Mowy Instytutu Fizjologii i Patologii Słuchu i Mowy. Natomiast specjalności logopedycznej patronuje nestor polskiej logopedii, prof. dr hab. Stanisław Grabias z Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie.

Przestrzeń interdyscyplinarnych obszarów logopedii opisywana jest w powołanym w 2010 roku czasopiśmie „Logopedia Silesiana”, które ma być – według założeń – naukowym forum sprzyjającym zarówno rozwijaniu logopedycznej nauki, jak i upowszechnianiu logopedycznej kultury. Celem periodyku jest prezentowanie dokonań i przemyśleń współczesnych terapeutów mowy i języka z kraju i zagranicy oraz promowanie logopedycznego dorobku osób współpracujących od kilkunastu lat z prężnie działającymi podyplomowymi studiami logopedii na Uniwersytecie Śląskim. Środowisko Uniwersytetu Śląskiego potrzebowało bowiem periodyku, który prezentowałby pokłosie wieloletniej wymiany wiedzy i doświadczeń między przedstawicielami myśli logopedycznej z kraju i zagranicy, zjednoczonymi wspólną ideą terapii mowy oraz opisu zaburzeń mowy i języka.

Naukowe wydarzenia wpisane w tradycje logopedycznych studiów podyplomowych w Uniwersytecie Śląskim wnoszą do poznania bogactwa i złożonego charakteru dyscypliny nie tylko teoretyczne ustalenia, ale również empiryczne dane, które potwierdzają słuszność jej interpretacyjnych podstaw oraz metodologicznych założeń dotyczących:

- ukazywania konieczności współdziałania różnych dyscyplin naukowych dla potrzeb rozwoju interdyscyplinarnych naukowych badań nad trudnościami w porozumiewaniu się językowym;

- opracowywania metod usprawniania komunikacji językowej u osób z zaburzeniami mowy bez względu na rodzaj patomechanizmu zaburzeń;
- weryfikowania podstaw teoretycznych i sposobów stosowania diagnozy i terapii wykorzystywanych przez logopedów praktyków;
- przedstawiania wyników badań mechanizmów rozwoju komunikacji językowej i patomechanizmów jej zaburzeń oraz ich związku z trudnościami w porozumiewaniu się;
- ustalania zakresu współdziałania logopedów i specjalistów innych dziedzin nauki: językoznawców, lekarzy, psychologów, psycholingwistów, pedagogów, fizjoterapeutów w diagnozowaniu oraz terapii osób z zaburzeniami mowy, czytania i pisania;
- opisywania deficytów językowych i pozajęzykowych oraz ukazywania zakresów ich współwystępowania u osób z dysfunkcjami mózgu oraz u dzieci z opóźnionym i zaburzonym rozwojem językowym;
- ukazywania problemów diagnozy różnicowej i jej wagi dla wczesnego rozpoznania opóźnień i zaburzeń w rozwoju porozumiewania się językowego;
- prezentacji i oceny narzędzi diagnostycznych służących do ustalania rodzaju i zakresu trudności w porozumiewaniu się językowym.